

1

Londýn, 1896

Drahoušku Maxi, přesně tebe teď potřebuju!“ Maximillian Shaw ani nemusel otáčet hlavu, aby poznal majitelku hlasu, který mu vemlouvavě promlouval do ucha. „Delio? Jaké rozkošné překvapení.“

Odložil stranou noviny, v nichž si četl, a obrátil se, s úsměvem upřeným do tváře své oblíbené sestřenky. „Ačkoliv je mi jasné, že budeš chtít nějakou laskavost.“

Delia se na něho neochvějně oslnivě usmála. „Dostala jsem se do příšerné šlamastyky, Maxi, a potřebuju tvoji pomoc. Uvědomuju si, že žádat laskavost od vévody je značně neomalené –“

„Jako by tě to někdy dřív zastavilo,“ skočil jí suše do řeči.

S úsměvem dosud na rtech se k němu naklonila, široká krempa jejího klobouku mu přejela po temeni hlavy a pocuchala tmavé vlasy. „Není to nic složitého,“ slibovala a láskyplně ho poplácala po líci, zjevně nevnímala fakt, že se nacházejí ve foyer Savoye, nejluxusnějšího hotelu v Londýně. „Úplná drobnost.“

Max znal nebezpečí Deliiných takzvaných drobností. Byla o rok mladší než on a zatahovala ho do svých nezbedností téměř od okamžiku, kdy se naučila chodit. „Když jsi něco podobného říkala posledně,“ spustil a postavil se, protože před něho předstoupila, „tekla mi z nosu krev a měl jsem monokl.“

Nonšalantně mávla rukou nad jeho rýpnutím. „Nerozum mládí. Mohu se k tobě připojit?“ dodala, než stačil odpovědět, a kývla k prázdnému křeslu po jeho pravici.

Maxe by nikdy nenapadlo ji odmítnout. Laskavosti pro Delii mu obvykle přinášely potíže, ale tu a tam se mu trocha vzrušení zamlouvala, a navíc se nikdy nedokázal otočit zády ke krásce v nesnázích.

„Samozřejmě ti rád pomůžu. Promluvíme si o tom u čaje?“ dodal a ukázal do proslulé jídelny Savoye. „Nebo bys dala přednost Americkému baru? Teď má nejspíš službu Frank. Mohli bychom ho požádat, aby nám namíchal nějakou lahodnou novinku.“

„Ženy do Amerického baru nesmějí,“ připomněla mu Delia s úšklebkem, který jasně naznačoval, co si o tomto konkrétním pravidle myslí.

„Bar ještě není otevřený, takže to Frankovi nebude vadit.“

„Přestaň mě pokoušet těmito požitky. Na koktejly nebo čaj nemám čas. Dneska ne. Do půlhodiny se musím dostat na stanici Charing Cross, nebo zmeškám vlak do Doveru.“ Navzdory těmto slovům se zabořila hluboko do prázdného křesla vedle něho. „Čekám jen na svou komornou a poslíčka, až přinesou zavazadla,“ pokračovala a střelila pohledem kolem něho do okázaného vestibulu Savoye. „Pak se vydám na pevninu.“

„Na pevninu, hm?“ zopakoval, načež se znovu usadil. „Za zábavou či za prací?“

„Obojím, samozřejmě. Kdyby mě práce nebavila, nedělala bych to.“

To je nepopíratelná pravda, mínil Max. Delia rozhodně peníze nepotřebovala. Její třetí manžel jí po své smrti zanechal majlant. Ne, rozhodla se pracovat pro vlastní potěšení, ačkoliv si Max nebyl jistý, co ta práce vlastně obsahuje. Nějak to souviselo s hotelem, podávala zprávy samotnému Césarovi Ritzovi, a její povinnosti se týkaly večírků, nakupování a předvádění značného šarmu – což byly úkoly jako na míru šité jeho sestřenicí. „Co je to tedy za laskavost?“ zeptal se. „A proč ji nezvládneš sama, pokud je tak nicotná?“

„Vždyť jsem ti to právě řekla! Nemám čas. César si mě nechal před hodinou zavolat a nařídil mi okamžitě odjet do Říma – v jeho novém hotelu zřejmě došlo k nějaké katastrofě. Jen César si může myslet, že je maličkost řídit čtyři hotely ve čtyřech zemích najednou. Každopádně jsem ho varovala, že se příliš přepíná, a nabídla jsem mu pomoc s dalšími hotely, včetně tohoto, a on se konečně rozhodl, že mi dá šanci, takže odjíždím do Říma. Jenomže jsem se tak rychle snažila sbalit, že jsem si teprve ve výtahu vzpomněla, že jsem slíbila pomoc i Augusteovi. A teď nemám čas ten slib splnit, a když jsem tě zahlédla sedět tady ve vestibulu, připadalo mi to jako odpověď na všechny mé modlitby.“

„Augusteu Escoffierovi?“ Max potřásl hlavou, zmatený zmínkou o savoyském proslulém hlavním šéfkuchaři. „Delio, oba víme, že umím ocenit lahodné pokrmy, ale nevím zhola nic o tom, jak je připravit. Kdyby bylo nejhůř, tak bych snad dokázal uvařit vajíčko,“ uvažoval nejistě. „Ačkoliv pochybuju, že by ho chtěl někdo sníst.“

„Nemusíš nic vařit,“ ujistila ho se smíchem. „Poslouchej mě. Auguste pořádá za tři týdny banket pro

Klub labužníků – je to obrovská událost, přijde přes sto lidí – členové, jejich manželky, dokonce i princ z Walesu.“

„Já vím. Jsem členem toho klubu a už jsem obdržel pozvánku.“

„Ano, přesně tak.“ Delia se na něho rozzářila jako dítě, které právě dostalo dáreček. „A proto jsi dokonalá osoba, která může Augusteovi pomoci místo mě. Jak víš, Klub labužníků na těchto akcích vždy představuje řadu zajímavých nových pokrmů, a proto se pořádají zde v Savoyi. Auguste si láme hlavu s tím, co má podávat, ale v poslední době je stejně přepracovaný jako César, ubožátko, a jeho vynalézavost je v koncích.“

Na tomto tvrzení nebylo nic překvapivého, když člověk uvážil, že jídelní místnost v Savoyi se stala nejvyhledávanější a nejmódnější restaurací každého aristokrata v okruhu tisíce mil a kulinářská genialita hlavního šéfkuchaře působila už přes pět let jako hlavní lákadlo. Pokud však Escoffier ztratil své kreativní myšlení, Max nechápal, jak by mu mohl pomoci s jeho vzkříšením. „Obávám se, že je to u obou cena za úspěch.“

„Přesně tak. Auguste mě požádal o pomoc s vytvořením menu. A chce, abych naplánovala výzdobu, objedнала květiny a takové ty věci. Takže jsem na to samozřejmě okamžitě nasadila Evie Harlowovou.“

Zmínka o někom naprosto neznámém vzbudila Maxovu zvědavost. „Jakou Evie?“

„Evie Harlowovou. Patří jí knihkupectví nedaleko odsud a provádí pro mě průzkum, když plánuju nějakou událost. Je to učiněný zázrak. Vzpomínáš si na ten banket před pár lety pro Klub protěž? Ten, který kvůli té květině způsobil takové pozdvižení?“

„Ne tak úplně, jelikož nejsem členem řečeného klu-

bu. A nedovedu si představit, jak pouhé kytky mohou způsobit nějaké pozdvižení, ale jistě mi to osvětlíš.“

„Není to jen tak ledajaká kytky,“ opravila ho. „Protěž. Roste pouze ve vysokohorských oblastech. Chtěla jsem jimi vyzdobit stoly, ale jak jsem je měla pro všechno na světě sehnat, to se tě ptám? Měla jsem snad vyrazit do Alp a sama je nasbírat?“

Ta představa ho pobavila, jelikož sportovní úsilí Delii se omezovalo na chůzi (v módním oblečení v módních čtvrtích), jízdu (s řidičem) a tanec (obvykle s těmi nejpohlednějšími a nejbohatšími muži v místnosti). „To by bylo absurdní,“ souhlasil.

Pokud Delia zaznamenala pobavení schované pod vážnou odpovědí, nedala to nijak najevo. „Jenomže Evie se podařilo jich pár sehnat. Stále netuším, jak to zařídila.“

„Začínám chápat, jak jsi získala svou pověst maza-
né obchodnice.“

„Ach, drahoušku, teď jsem se prozradila, že ano? Evie je ovšem opravdický zázrak. Nedovedu si představit, co bych si bez ní počala. Každopádně, pro Klub labužníků jsme spolu vymyslely téma Dálného východu a ona slíbila, že najde nějaké exotické recepty z té části světa. Zmínila se o pokrmu z kuřecích pařátů, můžeš-li tomu uvěřit.“

Max na ni zíral, nebyl si jistý, zda ji slyšel správně. „Z kuřecích pařátů?“

„Probíraly jsme i různé polévky – jedna se připravuje z ptačích hnízd a jiná ze žraločích ploutví.“

Max se vždy považoval za dobrodružnou povahu, neustále bych ochoten zkoušet nové věci, proto byl také členem Klubu labužníků, ovšem pokrmy, které popisovala, byly možná až příliš přitažené za vlasy, dokonce i pro něho. „Jak... ehm... exotické.“

Delia se usmála, až se jí ve tvářích vytvořily okouzlující dolíčky. „Není to úplně moje gusto, ale Evie mě ujišťuje, že v Pekingu jsou to jedinečné delikatesy.“

Max si nebyl jistý, jestli ho to uklidnilo.

„Kromě těch receptů,“ pokračovala Delia, „mi rovněž slíbila seznam obchodníků, kteří poskytnou přísady, a návrhy na výzdobu stolů a květinových aranžmá. Jenomže má zpoždění, což se jí vůbec nepodobá, a já si začínám dělat starosti. Říkala jsem si, že se u ní dnes odpoledne zastavím, ale když teď musím odjet do Říma, nemůžu za ní zajít. Takže, doufám, že tě přesvědčím, abys ji navštívil, vyzvedl vše, co dosud připravila, a odnesl to Augusteovi.“

Max se cítil trošičku zklamaně. Deliainy žádosti obvykle nebyly tak fádny. „Já jsem vévoda, Delio, žádný lokaj.“

„Což je dobře, protože lokaj by mi k ničemu nebyl. Nepotřebuju, aby ty informace někdo jednoduše vyzvedl a předal. Hledám někoho, kdo může spolupracovat se skvělým šéfkuchařem, jako je Escoffier, kdo dokáže převzít to, co Evie nashromáždila, a pomoci mu vytvořit dokonalé menu. To vyžaduje osobu se širokými znalostmi a porozuměním prvotřídní kuchyně, někoho se vkusem a úsudkem –“

„Přestaň mi mazat med kolem pusy, sestřenko,“ přerušil ji. „Nikdy to nefungovalo.“

„Vždy to funguje,“ opravila ho se smíchem. „Ale v tomto případě ti nijak nepochlebuju. Vskutku jsi dokonalá osoba, která může vše zařídít místo mě. Jsi členem toho klubu a účastnil ses spousty podobných událostí.“

Navzdory tomu, že byl členem klubu, Max ani v nejmenším nechápal, jak by dokázal posoudit kulinářskou kvalitu kuřecích pařátů, ptačích hnízd a žra-